

воля, неговото положение като прѣдставитель на една чужда държава не можеше да му позволи таквозъ нѣщо. Ще кажа, обаче, по-надолу въ какво и кога можихъ да оползотворя моето познанство съ него. Още като бѣхме при директора на в. *Дейли Нюзъ*, хрумна ми прѣзъ ума, че азъ имахъ и другъ познатъ въ Лондонъ, а именно служещия въ грѣцката въ тоя градъ църква свещеникъ, на име Иеронимъ Мириантевъ, (Ιερώνυμος Μυριανθεύς), мжжъ солидно образованъ, съ когото бѣхъ се запозналъ въ Атина за малко врѣме, но помислихъ, че въ тоя случай и той още по-малко ще може да ми помогне, та отложихъ за другъ пжтъ посѣщението си при него. Както и да е, въпросътъ за необходимитѣ въведителни или прѣпоръчителни писма остана да се обсъди повторно, а за сега ние се простихме съ директора на *Дейли Нюзъ*, слѣдъ като му изказахме отъ страна и въ името на българския народъ най-горещи благодарения за доблестъта, съ която тоя органъ прѣвъ откри и оповѣсти по цѣлия свѣтъ турскитѣ свирѣпства въ България, за съчувственитѣ му статии къмъ тоя народъ, и за борбата, която води тъй блѣскаво, за да се избави той отъ варварското турско иго.

Всичко добро; но писма все нѣма, а между това въ английския печатъ, па още и въ другия европейски печатъ хвана да се говори за една българска делегация по Европа прѣдъ великитѣ сили, именно же за двамата делегати Цанковъ и Балабановъ, тръгнали и двамата отъ Цариградъ. Положението имъ бѣше отъ най-деликатнитѣ. Ни на прѣдъ безъ писма, ни назадъ съ турски паспорти. Нуждата, обаче, както се знае, е избобрѣтателна.